

Синъ на Аврамъ Сабитаевъ, далъ въ *сръбско-българската война* (1885 год.) единия си кракъ въ жертва предъ *олтаря на човѣчеството*, той израстна съ добродетелитѣ на своето завидно и примѣрно наследие.

Като офицеръ отъ *V Дунав. на Н. Кр. В. Ерц.* Роб. Пармски полкъ той, въ кръвополитнитѣ боеве при *Кара-ачъ* (1912 г.), проявяващъ рѣдка неустрашимостъ и храбростъ, съ която винаги е увличалъ подчиненитѣ си, бива тежко и на 18 мѣста раненъ и отнесенъ на носилка въ безсъзнание въ превързочния пунктъ, а отъ тамъ евакуиранъ за *България*. За тия му бойни отличия той бива награденъ съ Военния орденъ за храбростъ.

Признати му тежкитѣ последици отъ тия многобройни рани, въ голѣмата война той получава назначение заведующъ прехраната въ 52-й Пехотенъ полкъ. Тая длъжностъ той изпълнява съ рѣдка вещина и познания. Но, когато картечната рота остава безъ командиръ, Аврамовъ подава рапортъ до командира на полка да бжде смѣненъ отъ своята длъжностъ и назначенъ Ротенъ Командиръ на сжщата рота.

Върѣвки увѣщанията на командира на полка, че Аврамовъ си е платилъ вече кървавия данѣкъ и заслужено е назначенъ на нестроева длъжностъ, той остава непреклоненъ и — Командирътъ му дава ротата.

Фаталността, обаче, и тукъ изиграва своята роля; въ края на злополучната война, Аврамовъ е наново съ *три тежки рани*: въ главата, хълбока и тестикулитѣ. Бедниятъ годиникъ: той съ нетърпение очаква часътъ, въ който живъ, и пакъ като герой, да прегърне своята обична годеница! . .

Следъ всичкия този проявенъ отъ него героизъмъ, гърдитѣ му отново се окичватъ съ нѣколко бойни отличия.

Но, като последица отъ многобройнитѣ му рани, въ последнитѣ години той залинѣва и заболява отъ тежка болестъ, която въ единъ прекрасенъ день го заведе преждевременно въ гроба, за да остави сами ридающа вдовица и две дребни дечица. Съ два куршума подъ плешката му, които приживе не можаха да бждатъ извадени, защото му бѣха направени нѣколко вече операции.

Видинъ помни *четири погребения*, при които видинското гражданство и войнство сж дали небивалъ спонтаненъ изразъ на своята скръбъ по тѣхъ: *Найчо Цановъ, Д. С. Балевъ, Младенчо Ивановъ и Сабитай Аврамовъ*. Дѣлото на страждущитѣ и малоимотнитѣ бѣше близо до сърдцето му и тѣ чистосърдечно и горчиво оплакваха неговата преждевременна кончина.

Буку бѣше наистина голѣмъ преди всичко човѣкъ, *българинъ и войникъ*.